

בערבה מוקפת ים סוער. אך מי יודע - אולי ימצאו מיליונרים שמתים לרכוש לעצמם אי פרטי כדי לזכות בחיי השממה והמחסור, שנבצרים מהם בסירי בשר של חברת השפע...

לפי דיווחים בזמן האחרון מתחילים פני הים הצפוני שוב לעלות. התוצאה היא התכסות שטחים נרחבים יותר בזמן הגאות ונגיסת חלקים לא מבוטלים מקרקע האיים, לרבות הדיונות. כך אבדו באי זילט בשנים האחרונות כ- 400 מי חוף. ישנם נסיונות לווסת את האובדן השנתי של 2,5 מיליון ממ"ק חול ע"י הזרמת כמות כפולה של חול למקומות המועדים לפורענות. עד כה אין אומדן על מידת ההצלחה (לפי כתבה בטלוויזיה הגרמנית בחורף 89/1988). **עד כאן על וויק וסביבותיה.**

הגענו לוויק. ירדנו ברציף של הנמל הקטן. איני זוכר אם הקבילו את פנינו שם, או שהגענו לכתובתנו באמצעות מונית או מרכבה. המעון לא היה בתוך העיירה וויק, אלא מחוצה לה, ב-Suedstrand, הפיתוח התיירותי של וויק. רוב מעונות הילדים היו שם, כמו-כן בית מלון ופנסיונים. הבניה הייתה כווילות עם גינות נרחב ומרחק רב בין בית לבית. הגענו למעון וויינברג לפנות ערב. המקום לא עשה רושם מסודר ביותר והחדרים היו קטנים. התברר, כפי שהתרשמתי מהשיחה של אמי עם גב' וויינברג, שהיא לא התלהבה ביותר מהרעיון של אמי לכפות עליה את גרטרוז כליווי ומטפלת שלנו: 'נכון, זה לא מקובל ולא נעשה גם עכשיו, זה גם יקשה על הסתגלות הילדים'. היו כתריסר ילדים במעון, לטעמי יותר מדי, ומאוד רועשים. בשעה שבע ישבנו לארוחת הערב. ההלם הראשון: מרק קמח מתוק ולחם שחור עם גבינה לבנה. את מרק הקמח לא היינו מסוגלים לבלוע וללחם השחור של גרמניה הצפונית לא היינו רגילים. אבל גם ילדים אחרים לא היו כל כך מוכנים לאכול את המרק שלהם, היה בכי, צעקות של המטפלות שהרגישו שלא בנוח בנוכחות גרטרוז, ולא העיזו לכפות את מרותם על הילדים. ההלם השני הייתה כשהלכנו לישון. היינו בחוף הים הצפוני, בחודש אוקטובר. חלונות החדר היו פתוחים והאוויר בחדר והמצעים היו ממש לחים. אמי דרשה להכניס מיד בקבוק חימום לכל מיטה. הגב' וויינברג נדהמה: דבר כזה עומד בניגוד לכל עיקרון חינוכי ובריאותי. חיסון וחישול ילדים מפני הצטננות אפשרית אך ורק ע"י הימנעות מפינוק. היה ברור מראש, שאמי לא תשנה מהשקפותיה ולא תוותר בעניין זה. היה גם ברור שלא נישאר אצל הגב' וויינברג. למחרת, בבוקר, אחרי לילה שלא עצמנו עין (ודאי מחמת המקום והמיטה הזרה), אספנו את מזוודותינו שטרם נפתחו, ועזבנו את המקום, להקלתי הרבה. נכנסנו לפנסיון, ואמי וגרטרוז יצאו לדרך, לחפש מעון ילדים מתאים בשבילנו.

המשימה לא הייתה פשוטה כלל. לא שלא היו מעוניינים לקלוט שני ילדים, ונוסף על כך לשנה שלמה, אלא שמעונות הילדים נרתעו מלקבל יחד איתם עוד מטפלת פרטית, שתסתכל להם על הידיים ומאחורי הקלעים. מעון ילדים, כמו-כן בית מלון או פנסיון, הוא עסק, שסוד הצלחתו טמון בניהולו: עבור מקסימום מחיר לתת מינימום תמורה. אני כמובן מפרז; אבל סביב מטבח ושרות לעולם נטוש הויכוח בין אורח ומארח. אך היה כאן מעבר לכך. לשליטה בילדים בתנאי פנימייה דרושים משמעת ומשטר מסוים. לפי המושגים של היום שיטות החינוך הנהוגות היו וודאי שנויות במחלוקת. בעלות מעונות הילדים (היו אלו בדרך כלל נשים בגיל העמידה, לא אחת בתולדות זקנות, לעתים רחוקות היו מחנכות, או היה להן שמץ של מושג בחינוך, מעבר למה שלמדו מאמהותיהן. המטפלות היו בחורות צעירות, שהתנסו בעבודה זו כדי להרוויח למחייתן. פה ושם הייתה ביניהן בת, שלמדה כמה חודשים בסמינר לגנות או מדריכות, אך בדרך כלל הצלחתן עם הילדים הייתה תלויה באישיותן. הן למדו מהניסיון אך מחוסר ידע מקצועי הסתמכו על שיטות ההרתעה החינוכיות הבדוקות. בעלות מעונות הילדים, במידה והיו מודעות למגרעות אלו, לא החשיבו אותן במיוחד. הן רצו אי-מעורבות וחיכוכים, ומעל לכל- כמה שפחות רעש! לכן הוכרז, עם חזרה מהים וכניסה לבית, על דומיה ובמיוחד בזמן הארוחות. המחלות המקצועיות, מהן סבלו, לרוב, בעלות מעונות הילדים, היו מיגרנה ואולקוס.

לאור המתואר לעיל יובן מדוע לא היה לבעלת מעון הילדים ועובדיה נוח במיוחד שישתובב ביניהם מישהו המדווה באופן שוטף הביתה על כל הנעשה, או, חשוב יותר, שלא נעשה. אבל סיכוי לקליטה של שני